

Szeretetország?

2025 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Péter színrelépésével valami egészen elemi és mélyr?l jöv? gy?lölet tört a felszínre.

Charlie Kirk meghalt. Lel?tték. Harmincegy éves volt. Özvegyen maradt a felesége, és árván a gyermekei. A legnagyobb tragédia az ? halálában ez, ilyenformán pedig nem különbözik egyetlen embert?l sem, aki túl korán halt

meg és egy soha meg nem élt életet hagyott maga után. Életeseményeket, amik csak vele lehettek volna teljesek: vasárnapi ebédeket, nagy kirándulásokat, sikereket és kudarcokat, évfordulókat, öleléseket örömben és összekapaszkodást a bánatban, ünnepet és szürke hétköznapot, az emberi élet és a család apró, néha észrevehetetlen, de legfontosabb pillanatait. Nincs ennél nagyobb b?n: önkényesen elrabolni egy emberélet minden lehet?ségét és feladatát.

S ha ebb?l feleszmél az ember, valami mégis megmarad. Hiszen a szeretet, mások és önmagunk szeretete éppen ezt jelenti, nem múlik el, a halál sem lesz úrrá rajta. A keresztény ember éppen ezt, a lehet? legnagyobb ajándékot kapta Istent?l: ha van hitem, az utamon hagyott lábnyomaim, a szeretetem, a gondoskodásom, az odafigyelésem, a lelkem fénye nem múlik, nem halványul még a halállal sem.

Charlie Kirk hitt Istenben. Beszélt róla, hirdette, büszkén vállalta. Egy interjúban egyszer arról beszélt, azt szeretné, ha a halála után a bátorságára emlékeznének, amivel kiállt a hite mellett.

És tudják, ennek a mondatnak van egy végtelenül elszomorító vetülete is, hiszen azt jelenti: túl az elmúlt évszázadok kegyetlen és borzalmas háborúin, vallási üldöztetésein, átverekedve magunkat a XX. század vérzivatarain és szél?séges ideológiáin, még mindig nem tanultuk meg a legfontosabb a leckét: a hite, a vallása, a meggy?z?dése miatt senkit nem érhet hátrányos megkülönböztetés. Sem elvi, sem er?szakos. De nem tanultunk, mert ma, 2025-ben, még mindig bátorság kell ahhoz, hogy Charlie Kirk kiálljon a tömeg elé és azt mondja: keresztény vagyok, hiszek Istenben, ismerem a Bibliát és gondolataim is vannak róla, s?t, másokat is arra buzdítok, hogy keressék Istent és kövessék a tanításait.

Aki ma ezt kimondja, annak ma félnivalója van szinte az egész világon. A legnagyobb probléma, hogy ez igaz Európára, a keresztény Európára is, és az Egyesült Államokra is. Persze Charlie Kirk halálát sok mindennel lehet magyarázni, ahogyan azt sokan meg is teszik: az amerikai fegyvertartási szabályokkal, azzal, hogy ott „mindig is” voltak ehhez hasonló, elmebeteg merényletek, a társadalomban pattanásig feszül? ellentétekkel, és ehhez hasonló üres érvelésekkel. Csakhogy Charlie Kirk senkinek sem ártott. Hitt Istenben és republikánus volt. És célponttá vált – a jelek szerint – színtisztán ideológiai és vallási alapon.

Ezen kell ma elgondolkoznia komolyan és mélyen minden egyes európai és amerikai vezet?nek, hangadónak, influenszernek, átlag polgárnak, aki a munkahelyér?l hazaérve a kommentszekcióban gyilkossággal fenyeget és er?szakra buzdít. A szórakoztatóipar minden egyes szerepl?jének, aki politikai vezet?k halálár?l versel, vagy eljátssza azt: ma ez már nem csupán m?vészi szabadság, nem kreativitás vagy görbe tükör a regnáló hatalmaknak.

Ma ez gyújtózsinór és szikra, ami lángokként csaphat fel. Ilyenformán pedig súlyos felel?sség.

Csakhogy a világ, és azoknak egy része, akik benne élnek, egy másodpercig sem gondolkodnak el azon, hogy a tetteiknek milyen súlyos következményei lehetnek. Nem néznek magukba és nem teszik fel a kérdést: vajon én, egyszemélyben mit tudnék tenni azért, hogy ilyesmi soha többé ne fordulhasson el?? A világ nagy, betegebbik része örül Charlie Kirk halálának és ennek hangot is ad. Ez pedig még megrendít?bb, mint maga a merénylet. Ennyire beteg és sötét hellyé vált ez a világ?

És, ha azt gondolnák, hogy jó jó, szörny?, igen, de itt Magyarországon ilyesmi azért nem fordulhatna el?, akkor sajnos tévednek.

Pénteken ugyanis „aszfaltrajzversenyt” tartottak Márki-Zay Péter vezényletével a batidai kastély el?tt, Lázár János ellen tiltakozva ellenzékiek, tiszások. Az egyikük azonban kissé túll?tt a célon, ugyanis azt karistolta az aszfaltra: L.J. = C.Kirk. A történtek fényében ez egy súlyos fenyegetés a miniszter felé, hogy ? is a száznyolcvan méterr?l nyakon l?tt és kivégzett Charlie Kirk sorsára fog jutni.

A másik óriási probléma, hogy az ott jelenlév?k egyike sem törölte le, vagy jelezte, hogy ez talán túlzás. Fotók vannak arról, ahogy Márki-Zay Péter boldogan sétálgat át az elmebeteg feliraton, rezzenéstelenül.

Volt ott még egyébként „Könyörgöm, akasszuk fel!” felirat is, ami egyébként szóban is elhangzott a Tisza Párt

kötcsei gy?lésén a közmédia riportere felé. Így áradna a szeretet?

A jobboldali riporterek ma konkrétan a testi épségüket kockáztatják, ha a munkájukat végezve egy tiszás rendezvényr?l tudósítanak, és Magyar Péter, aki saját szeretetországának építésén munkálkodik, nemhogy gátat szabna a láthatóan újra és újra, egyre durvábban feltör? agresszivitásnak és er?szaknak, hanem tovább gerjeszti azt.

Ez minden bizonnyal azért van, mert ? maga is végtelen agressziót és dühöt sugároz minden egyes megnyilvánulásával, hiába er?ltet magára mosolyt az ATV stúdiójában, hiába ordibál a kis emelvényeir?l, hogy mindenki fogja meg a mellette álló kezét, hiába irkál napi tizenöt posztot arról, hogy szeretet és béke kell – a bejegyzések els? fele ugyanis gy?lölettel átitatott fröcsögés, így pedig a vége is semmis.

Ugyanezt teszik a hívei és pártolói is, amikor örömködnek azon, milyen jó, hogy Magyar Péter lehallgatta a feleségét, ?k is így tettek volna. Vajon átérzik ennek a kijelentésnek a súlyosságát? Belegondolnak abba, hogy milyen kapcsolat, házasság lehetett az, amiben ilyesmi megtörténhet? Mennyi kín és fájdalom, bizalomvesztés, árulás, szenvedés kísérhette?

Amikor Magyar Péterr?l, a Tisza Pártról és az eldurvuló közbeszédr?l beszélünk, és próbáljuk megfejteni, honnan eredhet, egyvalamit mindenki szeret elfelejteni. Igaz az, hogy minden egyes rendszerváltás utáni pártnak felel?ssége van abban, hogy ma itt tartunk, ahol. Az is igaz állítás, hogy nem lehet egyetlen embert, egyetlen szervez?dést kijelölni, hogy igen, miattad van, te vagy az oka. Ám

Magyar Péter színrelépésével valami egészen elemi és mélyr?l jöv? gy?lölet tört a felszínre, amire idáig még nem volt példa, ennek pedig egyetlen oka van: a társadalom egy része jóváhagyta és félrenézett, amikor kiderült, hogy Magyar Péter zsarolta, fenyegette és bántalmazta a családját. Ezzel ugyanis a családon belüli er?szakot és az agresszivitást beemelte a „nemes cél elérésének” eszköztárába, legalizálta azt.

Így pedig a követ?i és a hívei is úgy gondolják: ez rendben van, ez oké, mert Magyar Péter is csinálta.

Charlie Kirk meghalt. Egy elmebeteg ember kivégezte, mert mást gondolt a világról, mint ami neki szimpatikus volt. Donald Trump, Robert Fico és Andrej Babis után ez egy újabb figyelmeztetés a világnak. Most kell megálljt parancsolni, fékezni egy nagyot és nem eljutni oda, ahová már annyiszor eljutott a világ: a teljes felfordulásba és rettegésbe. Nem lehet, nem hiszem el, hogy nem tanultunk ebb?l. És nemcsak a világ vezet?inek, a politikai szerepl?knek van ebben feladata, hanem minden egyes embernek, aki kommentel, barátságokat szakít meg politikai nézetkülönbségek miatt, aki bekiabál, aszfaltra rajzol és jogot formál magának arra, hogy fizikai és verbális er?szaknak tegyen ki bárkit, aki mást gondol a világról, mint ?. Ennek nem így kéne lennie. A XXI. századi civilizált világban legalábbis biztosan nem. Utoljára a Hamász terroristáit láttam az izraeli megkínzott túszok halálán örömködni. Milyen elvi különbség van köztük és azok között, akik ma Charlie Kirk halála kapcsán teszik ugyanezt?

Megöltek egy embert. Pusztán azért, mert volt egy elképzelése arról, milyen világban kéne élnünk és bátran hitt Istenben. Ha ez ma b?n, akkor az egész élete tanúságtétel volt.

Nyugodjon békében!

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyarnemzet.hu

Ajánló